

Colección: Fardel dos soños

As pitas baixo a choiva
Ricardo Carvalho Calero

Titulo da edición orixinal: As pitas baixo a choiva
Copyright do texto orixinal:
Heredeiros de Ricardo Carvalho Calero
Copyright da ilustración: Fernando Prado
Copyright das ilustracións: Alberto Toval
Copyright da edición: Edicións Embora, 2008
Rúa Colón, 63 - 1º - 15402 Isern
www.edicionsembora.es

Impreso en Galicia
Primeira edición: decembro 2008
ISBN: 978-84-95462-99-9
Depósito Legal: C-4436-2008

As pitas baixo a choiva

Ricardo Carvalho Calero
Alberto Toval

edicións embora

Non. Digades o que queirades, os galos non son agora tan fremosos como nos tempos da miña nenez. Os galos que hoxe vexo son brancos, grises; as cristas pequeneiras e moradas, as colas como de galiña, curtas, raquenadas. Cando eu era un cativo, outros galos nos cantaban. Eran unas aves ergueitas, lanzás, maxestosas. Cristas bermellas que pandiaban co pesadume, feros peteiros, ollos acesos, colo tornasolado de lene e fonxe prumaxe, podentes azas, esporas douradas; e a cola un chafarís de lumes e de sombras, con aquelas longas prumas, corvas como caxatos, como bágoos de pegureiros, de bispos orientás.

Algo de militar, de real, de pontifical hablan-
n-aquiles galos. Capitães de Frandes, príncipes
idumeos, arquimandritas sirlacos: feitos todos de
lóstregos, de veludos, de arquivoltas, de arcos da
vella, de sol-pores, de roibéns. Así era o galo máis
antigo que lembro. Se vivira agora, tería trinta e
cinco anos de idade, cicáís. Reinaba no curro de
aquela casa onde pasabamos o vran.

O meu pai viña os sábados. Era novo, e nos bicaba con ledicia. Merendabamos tostadas de pan con manteiga e zudre. Tiñamos una cabuxa tan garimosa e tenra que sala connosco e la tras de nós, como un cadelíño, pol-as corredoiras, cando andabamos a cazar grilos. Moito quería eu aos animás.

No curro pasaba unha grande parte do meu tempo ollando pra as galiñas. Víaas escarabellar na terra, en procura de vermes e miñocas. Botáballes o millo. Recollía os ovos que anunciaban co seu alporizado cacarexar. Cada ave tiña un nome posto por min, i eran tan estreitas as relacións entre min i elas que cheguéi a coidar que nos comunicabamos co pensamento, e sostíña longos diálogos mentás coas bulidoras pitas e o seu frefrefoso e acougado rei.

Unha ráfega de vento, de sócato, conmovéu o ar.
E unha nube moura esbaróu pol-o ceo. Laiáronse
as arbres docemente e axiña veóuse o sol. A bouta
azul fíxose gris e fría.
E a choiva comezou a caer.
Era unha choiva de vran, torrencial, esmagadora.
A terra seca bebéu arelosamente as primeiras
augas. Logo, encheita, rexeitou beber máis.
Pozas e miudos regueiros xurdiron antre a lama.
Alampóu un lóstrego. Como se un carro de patacas
emborcara a sua carga, a rolar, pol-o teito do
ceo, o trono se escoitou.

Non habla poleiro acaroado ao curro. Recollanse as pitas pol-a noite dentro da casa, n-un rocho axeitado. Aquela serán, detrás de unha fiestra, eu ollaba chover. E de súpeto vin as pitas. ¡Malpocadas! Coas colas baixas, a chola afundida, arrechegadas ao muro, nos recantos, esmaecidas, murchas, tristeiras, a i-auga escorregaba por riba de elas, teimosa, cruelmente.

Non o poiden aturar. Baixéi como un lóstrego e
abrinlles a porta da casa. Mais as galiñas non se
moveron. Chaméinas en van. "Churras, churras".
E salín ao curro, atafegado, pra adugar a grea a
teito. Mais cando chegaba cabo de unha ave, ista
fuxtame, e alongábase máis cada vez. Así, mollado
eu mesmo ate non poder máis, púxenme a berrar e
a chorar con moito desconsolo.

Na casa foi notada a miña manobra. O meu pai ordeou dende a fiestra a miña retirada. Mais ¿cómo la deixar que a i-auga apodrecera os osos dos probes animás? ¿Cicaves os catarrros, as palmonías, o reuma non esistían pra as galiñas? Meu pai decla que as súas prumas eran impermeabres, pero isto non o podía eu creer. Seguí correndo detrás das pitas, como tolo.

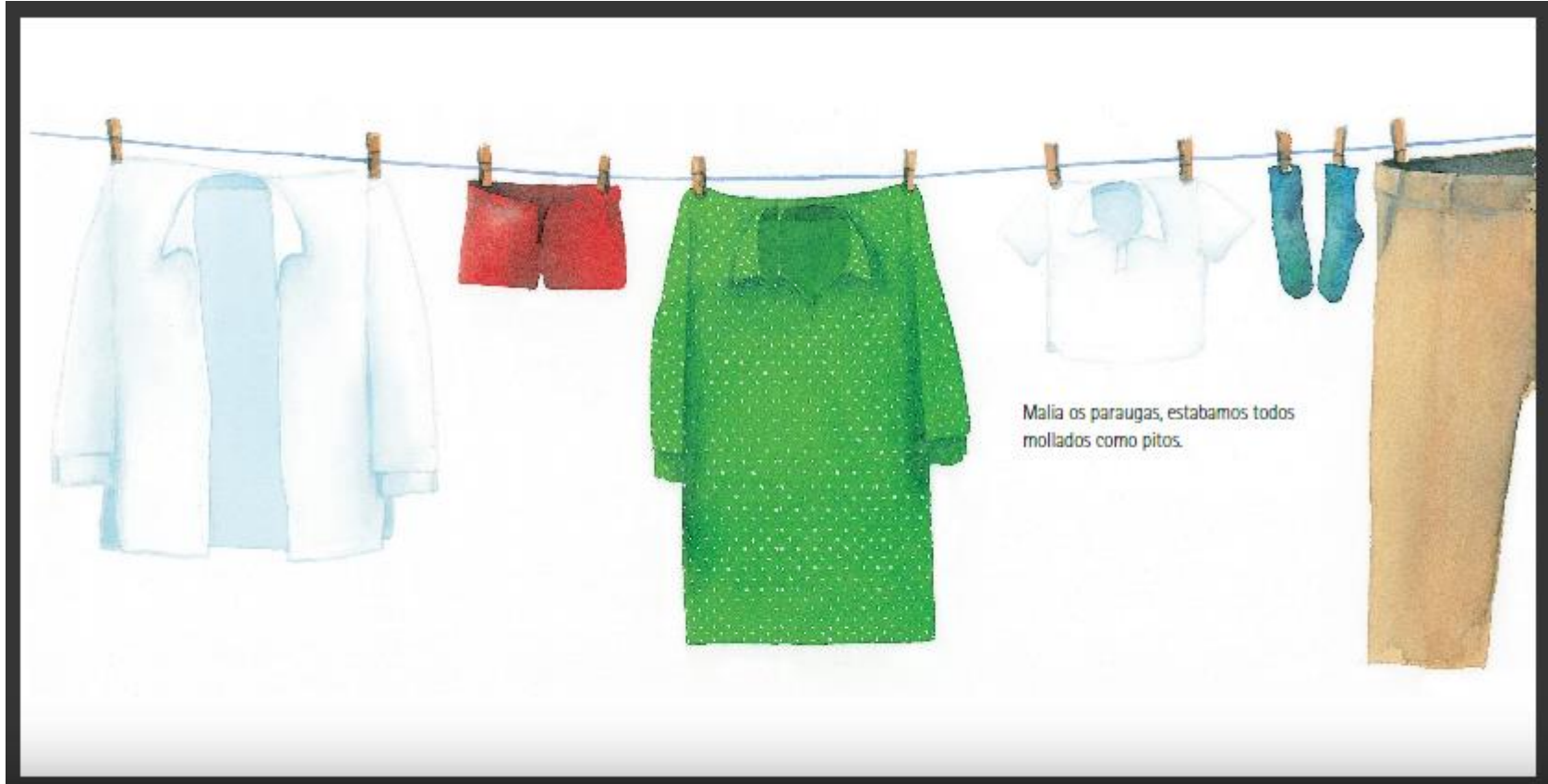

Entón a miña aboa salu con un paraugas e pretendéu recollerme. Eu non a ouvía nen a vía, sempre a chorar e a correr tras das cativas aves. Axiña estiveron no curro a miña nai, as criadas, o meu pai, a miña tía, todos os paraugas da casa. Corría eu tras as pitas. Corrían os paraugas detrás miña. Ate que cambéou a táctica da perseguiçón.

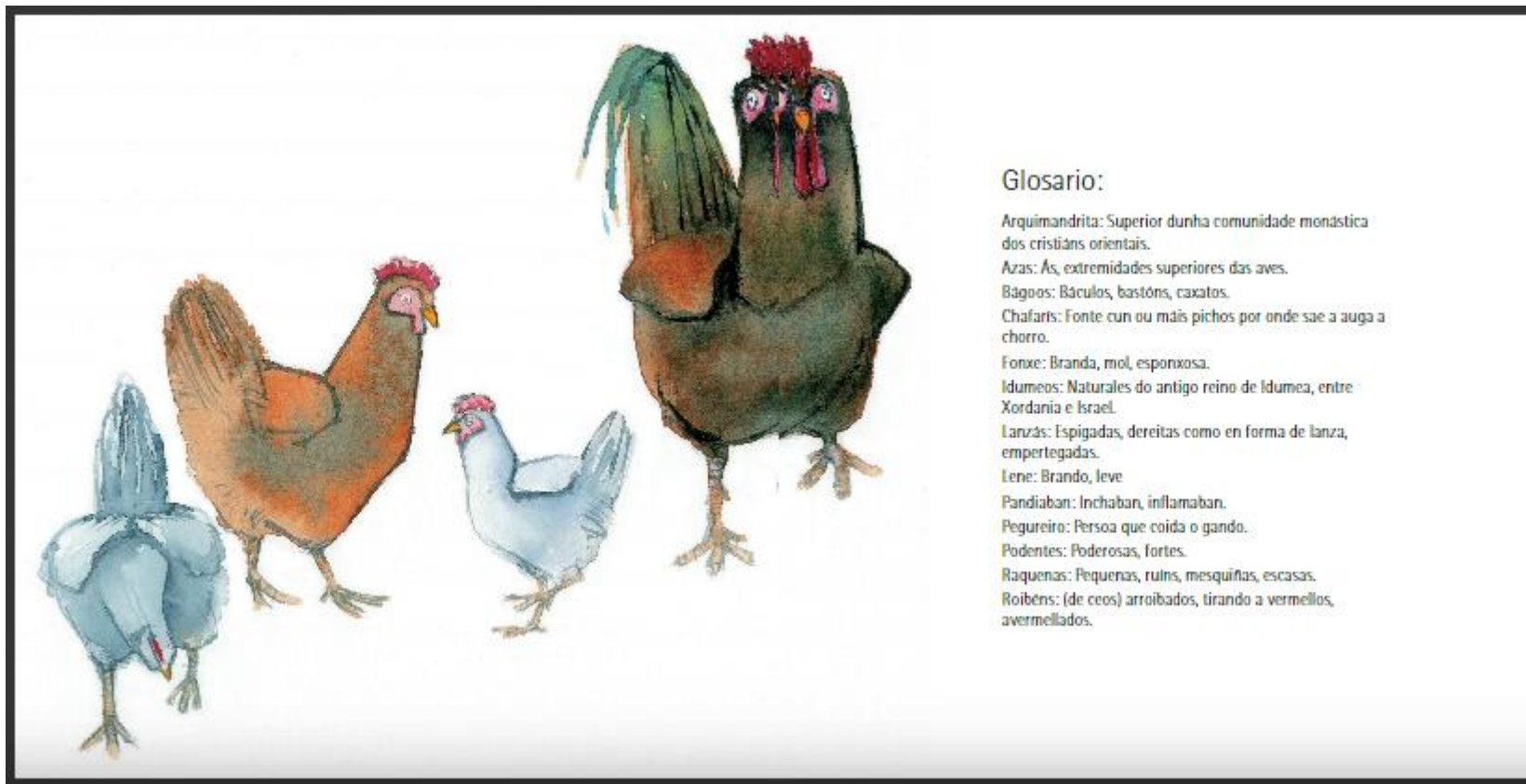

Convencidos de que non regresaría a casa se as galiñas ficaban fora, os mores, escindidos en patrullas, adicáronse a cazar as aves. Pouco a pouco, mentres a choiva apouvigaba os paraugas, as galiñas foron caíndo nas mans das persoas e foron sendo postas ao abrigo. Moito nos dou que facer o galo. Por fin, a miña aboa atínxluno pol-a cola. Mais ao se tirar a il, esbarou e caeu. Ficou a carón do chan con todo o corpo. Perdêu o paraugas, pero non perdêu o galo. Só entón, xa ceibes da choiva os animalíños, acollínme a teito eu, e todos os que interviran na cazata.

Malia os paraugas, estabamos todos
mollados como pitos.

Glosario:

- Arquimandrita: Superior dunha comunidade monástica dos cristiáns orientais.
- Azas: Ás, extremidades superiores das aves.
- Bágoos: Báculos, bastóns, caxatos.
- Chafarís: Fonte cun ou máis pichos por onde sae a auga a chorro.
- Fonxe: Branda, mol, esponxosa.
- Idumeos: Naturales do antigo reino de Idumea, entre Xordania e Israel.
- Lanzás: Espigadas, dereitas como en forma de lanza, empertegadas.
- Lene: Brando, leve
- Pandiaban: Inchaban, inflamaban.
- Pegureiro: Persoa que coída o gando.
- Podentes: Poderosas, fortes.
- Raquenas: Pequenas, ruíns, mesquiñas, escasas.
- Ruibéns: (de ceos) arroibados, tirando a vermellos, avermellados.

